

Az én problémám az alkohollal még a hetvenes években zajlott. Nem én ittam, de szenvedője voltam édesanyám alkalomszerű ivásának. Sem én, sem a családom nem tudta helyén kezelni a dolgot, tehetetlenül néztük, hogyan rohan a vesztébe. Negyvenkilenc évesen, alkoholos állapotban elkövetett öngyilkossága fordított afelé, hogy minél többet megtudjak az ivás rabjairól és a segítő hozzátartozókról. Az állandó lelkiismeret-furdalás miatt kerestem több információt az alkoholisták megértésére és segítésére. Így jutottam el egy vidéki városba, ahol már működött az Anonim Alkoholisták közössége és az Al-Anon is.

Megértettem, hogy nem az alkoholistát kell megmentenem, hanem magamat kell „gyógyítanom”, és az alkoholizmust, mint betegséget megértenem. Szerintem ez a súlyos probléma nincs megfelelően kezelve, ezért egy maroknyi érintett társammal egy kisvárosban Al-Anon csoportot alakítottunk és sok éve együtt épülünk, másokat is közénk csalogatva.